

KINDERBOEK
IMME DROS
EN HARRIE
GEELLEN
**VAN TWEE
RIDDEERS**
Querido,
€16,99, 60 blz.

FICTIE
HARRIE
GEELLEN
**KUNT U MIJ
DE WEG NAAR
HAMELEN
VERTELLEN,
MENEER?
DE WEG NAAR
VOORGOED**
Van Oorschot,
€27,50, 585 blz.

Echtpaar Imme Dros en Harrie Geelen

‘Ik hoor niet voor niets bij haar’

Hij schreef jeugdseries als *Oebele*, *Hamelen* en *Q & Q* en was tekenfilmer bij Toonder. En nog altijd illustreert Harrie Geelen het werk van zijn vrouw, schrijfster en vertaalster Imme Dros.

tekst Marjolijn de Cocq, foto Eva Plevier

Harrie, hartje, stil nou even. Laat dat kind even rustig haar croissantje opteten.” Imme Dros (81) doet herhaalde pogingen de stroom anekdotes van Harrie Geelen (79) in te dammen. Zelf kan ze ook flink verhalen als herinneringen worden opgehaald aan de beroemde jeugdseries waarin Geelen zo’n groot aandeel had en waarmee een hele generatie opgroeide, ook hun eigen drie kinderen – de jongsten, een tweeling, worden die week 50.

Over Rob de Nijs, die in *Oebele* Bello Billy Bigelaar had gespeeld en vervolgens uit het zuiden (“waar hij was getrouwd met de dochter van een kastelein”) werd gevist om de rol van Bertram Bierenbroodspot te spelen in *Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen, mijnheer?* Over hoe drie van de vier hoofdrolspelers van *Oebele*, voor wie hij de plot van Hamelen had bedacht, niet konden – want ‘Willem (Nijholt) had last van een klassiek stuk, Wieteke (van Dort) was zwanger en Herman (Vinck) was naar het Werkteater’. Hoe het kinderkoor van Henk van de Velde als ‘de kinderen van Hamelen’ van de arbeidsinspectie amper de studio in mocht en dat werd getraind door ‘tante Iet’. Over die studio van 20 bij 20 waar alle decors in gepropt moesten worden en de kabeldrager van de ene grote camera waarmee alles werd gefilmd de rekwietsen omstootte. Over hoe hij als maker van televisiereclame voor het buitenland – ‘De Ster was er nog niet’ – al gewend was met kleine budgetten te werken en hoe handig dat was, want het was toen ook al niet zo best bij de omroepen en woekeren met de mogelijkheden.

“Harrie, ga nou *Hamelen* schrijven.” Het was

Dros die Geelen aanspoorde om over de serie van weleer een boek te schrijven. Het werden drie kloeke delen; het eerste, *De weg naar Voorgoed*, verscheen in februari bij Van Oorschot. In november volgt *Voorgoed weg*, de laatste twee boeken in één band van 900 pagina’s. “Eigenlijk heb ik het hem lichtelijk opgedrongen. Harrie, maak nou eindelijk dat boek. Want je wordt misschien geen 100, al mogen we dat wel hopen. De banden van toen zijn weg. Zo jammer, want ik vond het zo leuk.”

Eén boek was er verschenen, in 1977, getiteld *De Kei* en met de opdracht ‘Voor Imme’. De aangekondigde volgende delen kwamen er nooit. Geelen: “Toen de serie ophield, was er geen interesse meer, weinig motivatie. Ik begon er ook steeds meer tegenop te zien. De afleveringen waren niet echt geschikt voor een boek en ik had toen de plicht dicht bij die afleveringen te blijven. En daarin kon veel te weinig, we moesten in twee dagen drie kwartier televisie opnemen, we hadden geen buiten, terwijl het over reizen ging.”

“Nu gebeurt er juist heel veel, ik heb hier dan ook jaren over gedaan. Nu kon alles, zonder de frustraties van toen. Nu krijgen de personages steeds meer kleine eigenschappen en onzekerheden, waarvoor geen tijd was in de serie. Het was juist zaak niet terug te keren naar die afleveringen. Al kon ik niet vergeten hoe de acteurs klonken. Toen Ab Hofstee stierf, die in *Hamelen* Hildebrandt Brom speelde, heeft me dat erg gehinderd. Ik moest er echt overheen stappen dat hij in mijn verhaal niet dood was; je personages sterven toch een beetje mee.”

Twee ridders

In november verschijnt zij óók bij Van Oorschot, vult Dros aan. De vertalingen die zij maakte van de *Ilias* en de *Odyssee* van Homerus worden samen uitgebracht. Net als in het oude, zelfgekafte boek uit haar schooljaren dat ze bij het verta-

→ Imme Dros en Harrie Geelen zijn 55 jaar getrouwd en wonen 44 jaar in hun kleurrijke villa in Hilversum.

‘In die afleveringen van Hamelen kon veel te weinig, maar nu in mijn boeken kan juist alles’

len gebruikte. En onlangs verscheen bij Querido nog het prentenboek *Van twee ridders*, de tekst van Dros en de illustraties van Geelen, zoals hij bij het overgrote deel van haar kinderboeken verantwoordelijk was voor het beeld. Over een tweeling die samen riddertje speelt maar van elkaar wordt gescheiden. Een klein, droevig én mooi verhaal dat, zoals altijd als Dros voor kinderen schrijft, goed afloopt.

Ze schreef in terzinen, drieregelige verzen, van een bedrieglijke eenvoud. “Het duurt heel lang voor je zo’n boek hebt. Het eenvoudig te laten lijken, dat is de kunst. Bovendien wist ik dat Harrie de prenten zou maken, dus ik mocht ook niet alles vertellen. Ze zijn gebaseerd op het tapijt van Bayeux, dat is een doorlopend verhaal met friezen met heel veel details. Je moet wel zorgen, als je zo weinig woorden gebruikt, dat het nog te begrijpen is.”

Laptop

Hij is de volumeschrijver, zij is van de spaarzame teksten. “Harrie komt uit Heerlen, ik kom van Texel. Daar waaien de woorden voor je mond weg. Het contrast kan niet groter.” Ze ontmoetten elkaar als studenten Nederlands in Amsterdam, zijn 55 jaar getrouwd en wonen al 44 jaar in hun kleurrijk ingerichte Hilversumse villa. Ze hebben allebei een eigen plek in de woonkamer, die van hem extra breed want – ‘Doe eens zo, Harrie, laat eens zien’ – met zijn lange armen heeft hij de ruimte nodig. Haar plek: kussens gestut door boeken, draaitafeltje met laptop paraat.

Dros: “Dat we nog zo actief zijn komt doordat we nooit aan sport hebben gedaan. Onze hersens zijn buitengewoon getraind, we zijn herentopsporters. Ik zeg altijd: een vitale geest houdt het lichaam intact. Wel we hebben allebei een rug, ik ben geschept door een gek in een auto en Harrie heeft natuurlijk lang boven een lichtbak gehangen. Als ik niet geschept was, zou ik niets hebben en zou ik gedacht hebben: jammer dat ik niet met Harrie naar Rhodos kan. Nu kan ik zelf alleen nog maar lopen met een fiets.”

Iets dubbels

Ze versterken elkaar met hun aanwezigheid. Geelen: “Er zit een zekere congruentie. Ik denk dat ik niet voor niets bij haar hoor. Ook voor mijn tekeningen is het heel belangrijk dat ze het mooi vindt, anders is het waardeloos. Niet dat we dat vaak tegen elkaar zeggen dat iets niet mooi is, er zijn niet veel verschillen van smaak.”

Dros: “Ik zou Harrie altijd kiezen. Als persoon en als tekenaar voor mijn kinderboeken. Ik houd veel van zijn tekeningen en Harrie houdt ervan dat ik compact schrijf, zodat er veel te zien overblijft. Je kunt om zijn werk lachen, maar het is tegelijk poëtisch. Dat is ook wat ik probeer in mijn teksten: iets dubbels. Grappig, maar ook met diepgang. Zo’n zinnetje in *Van twee ridders*: ‘Ze dachten dat het altijd zo kon blijven’ – heel gewoon, niks bijzonders. Tegelijk ook schrijvend, omdat niets ooit hetzelfde blijft.”

Dros vertaalt nu de *Winterhouse*-trilogie van Ben Guterson. “En ik ben bezig met een nieuw kinderboek. Ik hoop dat het geaccepteerd wordt.” Geelen: “Ik ben weer gepolst voor een serie. Ik hoef het niet meer voor mijn brood te doen, dat is het fijne van oud zijn. Ik hoef het alleen maar te doen als ik wil en het mag doen zoals ik wil. De afspraak is dat ik eraan begin als ik denk: haaaa! Dan weet ik dat het goed wordt.”

“Er is nog genoeg om zelf te ondernemen. Ik kan zo weer aan een boek beginnen. Ik heb *Hamelen* zo geschreven dat het nog door zou kunnen gaan. Je houdt je ijsers in het vuur. Mischien valt het me op m’n 85ste nog in. En ik had op het einde heimwee naar *Hamelen*. Ik heb ook een site gemaakt met foto’s en prenten bij de verhalen. Die landschappen en andere dingen zag ik voor me bij het schrijven. Het is niet dat ik een oude zak ben die niet meer met de wagen mee wil.” Dros: “Ze zullen de penselen nog uit je hand moeten trekken.”

Harrie Geelens illustraties zijn te zien op turingfoundation.org/hamelen

Naar bed met

Sharon Perlee is een van de eigenaressen van de Java Bookshop in de Indische Buurt. Haar tip: de romans van schrijfster en documentairemaakster Francesca Melandri.

Onbekende Italiaanse geschiedenis

“Francesca Melandri was onlangs *writer in residence* in de schrijversresidentie op het Spui. *De lange weg naar Rome* is haar derde roman. Ook haar eerder verschenen boeken heb ik met plezier gelezen. Melandri kiest haar onderwerpen zorgvuldig en weet met haar boeken onderbelichte aspecten van de Italiaanse geschiedenis onder de aandacht te brengen. Zo ook in *De lange weg naar Rome*, waarin de koloniale verovering van Ethiopië centraal staat. Het is een roman, maar *De lange weg naar Rome* doet door de gedegen historische beschrijvingen in de verte denken aan *Congo* van David van Reybrouck. Het boek is mede gebaseerd op het leven van Melandri’s eigen vader. Op latere leeftijd kwam zij erachter dat haar vader een omstreven verleden heeft. Er is een indrukwekkende documentaire over haar zoektocht naar zijn geheimen gemaakt, *Verborgten bladzijden*. De documentaire is vooralsnog helaas alleen in het Italiaans beschikbaar.”

Francesca Melandri: *De lange weg naar Rome*, Cossee, €24,99.

Signalement

Nu ook in de boekhandel

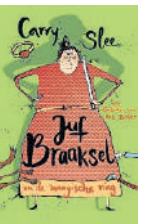
Sjanghai, jaren dertig

Ze wordt door *Die Zeit* aangeprezen als de ‘Aziatische Virginia Woolf’, de in Sjanghai opgegroeide schrijfster Eileen Chang (1920-1995), in 1955 geëmigreerd naar de VS. Haar roman *De liefde van een half leven* (*Banshen yuan*, 1969) – gesitueerd in Sjanghai jaren dertig – is nu voor De Arbeiderspers vertaald en van een nawoord voorzien door Silvia Marijnissen.

Enge schooldirecteur

Na vijftien jaar komt Carry Slee met een nieuwe reeks voor 8+. Maandag verscheen *Juf Braaksel en de magische ring*, het eerste deel. Lotte en Thijs hebben een lieve juf. Maar dan wordt de enge juf Brakel directeur en verandert alles. *Sounds like Matilda* van Roald Dahl – al heeft Lotte het thuis een stuk beter dan Roald Dahls protagonisten.

Liefde in Amsterdam

Als Mila in Amsterdam gaat studeren, wordt ze verliefd op Steffan, een barman die leeft voor zijn muziek. Maar ook zangeres Jules heeft een relatie met hem. In *Hoe groot is de liefde* (Hoogland & Van Klaveren) schrijft Anna van Praag, bekend om haar kinderboeken en psychologische romans voor jongeren, over een bijzondere liefdesverhouding die uit de hand loopt.

Beierse zoons

Halverwege de negentiende eeuw emigreren de drie zoons van een Joodse koehandelaar uit Beieren naar de VS en stichten familiebedrijf Lehman Brothers. Over de ondergang van hun nazaten, de bankiers van Lehman Brothers, schreef de Italiaan Stefano Mascini de roman *Er is iets met de Lehmans* (*Qualcosa sui Lehman*, vertaald door Els van der Pluijm), dat verschijnt bij De Wereldbibliotheek.

Jonge neonazi

Heidi Benneckenstein (1992) groeit op in een neonaziezin; ze wordt paramilitair gedriid en loopt op haar vijftiende mee in demonstraties en slaat een fotojournalist in elkaar. Op haar 19de besluit ze met haar vriend te breken met het neonazimilieu. In *Een Duits meisje* (*Ein deutsches Mädchen*, vertaald door Marcel Misset voor De Arbeiderspers) blikt ze terug op haar verleden.

Piloot voor de Amerikaanse marine

Het verhaal van *Wolkenjager* van Marcel Vaarmeijer (Luitingh Sijthoff) is internationaal: in Texas 1969 wordt Eden B. Foster voorbereid op een invasie van de Russen. Op haar 18de gaat ze de marine in en redt ze als piloot duizenden mensenlevens bij oorlogen waarbij de VS is betrokken. Dan wordt Donald Trump president en wil ze de marine verlaten.

